

Bibeltekst: Joh 18,1-19,30

Ære til deg Kristus, for den angst og nød
 som du led på korset til den bitre død!
 Du som er opphøyet i all evighet,
 bær oss, full av nåde, til din salighet. NoS.153
 Amen.

Lidelseshistorien er en mektig preken. Vi forsøker å leve oss inn i det som skjedde. I dag er stemningen dempet. Det er sørgedag. Alteret står ganske bart. Vi minnes Jesu lidelse, piskeslagene, forakten han møtte, løgnen og hatet han ble utsatt for, tornekronen, Jesu vei til Golgata og korset. Lidelsen, døden, forlatt og ensom. Hvor ville vi ha stått hvis vi var der? Ville vi sviktet som Peter, fornektet et hvert kjennskap? Ville vi stått langs veien og ropt som de andre, eller stilltiende latt det skje?

Sterke krefter blant jødene ville ha Jesus dømt for blasfemi. Den religiøse eliten anklaget Jesus for å gjøre seg selv til Guds Sønn. Men jødene hadde ingen domsstol med fullmakt til å dømme til døden. Derfor måtte Jesus overgis til romerne. Overfor de romerske myndighetene måtte andre argumenter vektlegges. Derfor gikk anklagen på at Jesus hadde ambisjoner om å være konge og dermed utfordrer til romernes okkupasjon.

Så ser vi at dommen over Jesus ble avsagt på feil grunnlag. Jesus var virkelig den Guds Sønn han ble anklaget for å utgi seg for, og Jesus gjorde det klart at hans kongerike ikke er av denne verden, altså ingen konkurrent til det romerske herredømmet. Jesus ble dømt til døden selv om Pilatus sa: "Jeg finner ingen skyld hos ham." Det måtte til et samspill mellom representanter for jødene og representanter for romerne for å korsfeste Jesus. Han ble forrådt av Judas, han møtte falske anklager av sitt eget folk, og ble dømt til døden på løgnaktig grunnlag av en dommer som visste han var uskyldig.

Med i prosessen var både jøder og romere. Jødene eide løftene om Messias. De lengtet etter den dagen Herrens salvede skulle komme, men deres åndelige ledere forkastet Messias da han var hos dem. Romerne representerte, med hele sitt verdensomspennende rike, de mange, mange hedenske folkeslagene. Gjennom jødenes og romernes felles deltakelse, er hele menneskeheten representert, men på feil side i prosessen mot Gud.

Menneskehetens største problem er og har til alle tider vært at Gud er borte. Fortapelsen var siden syndefallets dager det naturlige menneskets uunngåelige skjebne. Tilliten til Gud var omgjort til fiendtlighet, mistenksomhet og fremmedhet. Synden skiller, men Bibelen forteller at Gud likevel elsker synderen. Fra tidenes morgen hadde Gud derfor sin frelsesplan klar.

Var han ikke blitt et menneske som vi,
 kunne Kristus aldri sette noen fri.
 Bar han ikke korset, full av kjærlighet,
 var vi uten redning i all evighet. NoS.153

Den gamle tradisjonen med påskelam pekte fram mot at Gud en gang skulle gi et endegyldig offer som skulle berge hans folk. Gud hadde gitt sitt løfte: "På en eneste dag," sier Herren, "vil jeg ta bort den skyld som hviler på dette landet." Sak 3,9. Det som skjedde langfredag var oppfyllelsen av det som Gud hadde lovet. Jesus visste at alt var fullbrakt. Synden var sonet. Veien var åpnet for nærhet til Gud.

Derfor skal vår lovsang, fri og uten bånd,
stige mot deg Fader, Sønn og Hellig Ånd.
Gud, du må bevare alle dem som tror,
så de aldri mister trøsten i ditt Ord! NoS.153

Amen.